

A Krisztusban megbékéltetett élet gyümölcsei - avagy követségben járva Krisztusért

Lekció: Ézsaiás 53, 2-10 / Textus: 2Kor 5,18-21

Kedves Gyülekezet!

Hallottatok már Eleusis napjáról? Én sem tudtam ki ő és milyen történet fűződik hozzá, míg a múlt héten egy Krisztusban való felhatalmazottságunkról szóló igehirdetésben nem hallottam róla. Ez a különleges nap Gaius Popillius Laenas nevű idős római követ nevéhez fűződik, aki a római szenátus üzenetét hozta, amelyben utasította IV. Antiochus Epiphanes támadásra készülő szeleukida uralkodót, hogy vonja vissza seregeit Egyiptomból és Ciprusról, vagy tekintse magát hadiállapotban a Római Birodalommal. Antiochus azt mondta, hogy megvitatja a tanácsával, mire a római követ húzott egy vonalat a homokba Antiochus körül, és azt mondta: "Mielőtt elhagynád ezt a kört, adj nekem egy olyan választ, amelyet visszavihetek a római szenátus elé." Ez azt jelentette, hogy Róma háborút hirdet, ha a király kilép a körből anélkül, hogy kötelezettséget vállalna Egyiptom azonnali elhagyására. Antiochus mérlegelve a lehetőségeit, úgy döntött, hogy visszavonul. Vajon ez a nagy szeleukida uralkodó nem adhatott volna ott helyben parancsot arra, hogy azonnal vágják le a követ fejét? Bizonyosan igen, de nem tette. Nem tette, mert a követ egyrészt visszautasíthatatlan határozottsággal volt jelen, másrészt egy olyan hatalmas birodalom állt mögötte, amivel esze ágában sem volt szembe szállni. Szép példa ez arra, hogy mit jelent egy követ számára, határozottan képviselni azt, akinek a nevében eljár és annak milyen következményei lehetnek.

A Helyreállt kapcsolat igehirdetés sorozatunkat a követség képével folytatjuk. Azt hallottuk felolvasott igeszakaszunkban, hogy Isten „megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát”. Nézzük meg először, hogy miért volt szükség megbékélésre a korinthusi gyülekezetben, mit jelentett a békéltetés szolgálata Pálnál a gyülekezet felé és mire hív ez ma bennünket?

Nézzünk tehát először rá arra, hogy miért volt szükség megbékélésre Korinthusban? Békéltetésre ott van szükség, ahol két fél között valami miatt eltűnik a békeség, ahol nézetkülönbség, egymással szembeni ellenségesség alakul ki. Mi történhetett a korinthusi

gyülekezetben, hogy Pál Istennel való megbékélésre szólítja fel őket és apostoli szolgálatát, mint a békéltetés szolgálatát mutatja be előttük?

Az első és második korinthusi levél megírása között eltelt három esztendő alatt nem igen történt olyan jelentős változás, ami hatással lett volna a város életére, a lakosság összetételére, a keresztyén gyülekezet keletkezésének megítélésére nézve vagy tagjainak gazdasági és társadalmi helyzetében. Ami viszont határozottan változott az első levél megírása óta az az, hogy a gyülekezet belső viszonyai átalakultak. A gyülekezet tagjai másképp kezdték értékelni Pál apostoli szolgálatát, mint korábban. Valószínűleg azért, mert más gondolkodású és más vallási irányzatú keresztyének vonzásába kerültek. Pál már a levél első felében, a második részben is szól azokról, akik „nyerészkednek az Isten igéjével”, és akik - ellentétben az apostollal - „álnokul viselkednek, és meghamisítják Isten igéjét” (2Kor 4,2). Feltehetően őket jellemzi így a 11,13-ban: „Mert az ilyenek álapostolok, szélhámosok, akik Krisztus apostolainak adják ki magukat.” A gyülekezet tagjai a betolakodó tanítók befolyása alatt álltak, akikről a 10-13. fejezetekben részletesen is ír az apostol. Ezen álapostolok megkérdőjelezték nemcsak azt amit hirdetett Pál, hanem őt magát is. Mit is vetettek az apostol szemére? Először is azt, hogy ő nem igazi apostol, mert nincs ajánlólevele, amelyet feltehetően a jeruzsálemi gyülekezet vezetőitől kellett volna kapnia. Aztán azzal vádolták, hogy szemtől szemben alázatos, míg távollétében és leveleiben határozott és bátor. Kifogásolták testi megjelenését, mondván, hogy az szánalmas, beszéde pedig megvetésre méltó. Vádolták azzal, hogy test szerint él, és nem rendelkezik a Lélek teljességével. Kifogásolták, hogy más missziói területébe kaszál és támadás éri amiatt is, hogy a kialakult renddel ellentétben nem a gyülekezet adományaiból él.

Ez egy feszült helyzet lehetett, ahol a Pál által alapított gyülekezet megkérdőjelezi a plántáló felhatalmazottságát, szolgálatát, azt, akitől először hallottak Krisztusról. Bizonyára akkor is különbözőképpen lehetett volna reagálni, ahogy ma is helyzettől, temperamentumtól, konfliktuskezelési mintáktól függően különböző megoldási útvonalakat választhatunk. Talán a legbejáratottabb konfliktuskezelésünk a menekülés. Amikor akár a kialakult helyzet miatt csak a másikat hibáztatjuk, akár tagadjuk a meglévő feszültséget azzal, hogy mivel mi nem éljük meg feszültségként, ezért nincs is, átlépve ezzel azon, hogy a másik ember milyen jeleket ad belső küzdelmeivel kapcsolatban. A másik legismertebb megoldásunk ilyenkor talán a „vulkán szindróma”, amikor felháborodásunknak, érzelmeinknek nem tudunk gátat szabni és „kiabálásban

törünk ki” vagy „sár dobálásba kezdünk”. Hová vezet a két legáltalánosabb konfliktuskezelésünk? Úgy tűnik, hogy zsákutcába. Az egyik azért, mert nem tud szembe nézni a feszültséggel, ezért a másikra hárít mindent és elmenekül, a másik azért, mert bár szembenéz a helyzettel, de saját indulatai oly’ annyira meghatározzák, hogy nem lát tisztán tőlük és erőteljes indulatai elsöprik a másik embert. Próbáljuk még sokszor bevetni az aszertív kommunikációt, de abban is csak változó sikereket érünk el, mert az a tapasztalatunk, hogy ha másik nagyon erőteljesen képviseli az álláspontját és mindenáron saját igazához ragaszkodik, akkor nem jut el hozzá, hogy mi éppen, hogy érezzük magunkat a helyzettel kapcsolatban, csak az érdekli, hogy neki van igaza. És fordítva ugyanez a helyzet. Egy-egy elakadt, feszültséggel teli helyzet igazi harcszínterré alakítja életünket, ahol árkokat ásunk, felfegyverkezünk és hadiállapotot hirdetünk, mert sebzett szívünk nem képes felismerni sem saját elakadását, téves álláspontját, rossz megoldási útvonalait, és arra sem képes, hogy levegye a tekintetét az ügyről és meglássa az ellenfél mögött a másik embert, a testvért. Ha őszinték szeretnénk lenni magunkkal szemben, akkor be kell vallanunk, hogy a békétlenségek megoldására tett kísérleteink java része kudarcra van ítélve, mert a bűneset óta elválasztódtunk a szeretet és a békesség igazi forrásától, Istentől. A békétlenségre adott válaszaink vagy menekülőek vagy támadóak, de mindenesetre sajnos a legtöbbször önközpontúak. Még a legdiplomatusabb megoldásaink is magunk hátba veregetésével végződik, hogy mi milyen jól megoldottuk a helyzetet. Pál mégis megtalálta kulcsot ahhoz, hogy ebben a helyzetben ne hátat fordítva elmeneküljön, ne hárítson, ne kiakadjon, ne személyes sértődésbe forduljon, ne önsajnálásban pörögjön. Nézzük meg mi volt Pál konfliktuskezelésének titka? Nem más, mint a megbékélés és a megbékéltetés igazi helyének megtalálása és megragadása! Pál tudta, hogy nem tud a szívünk szabadon, ítélet-és érzelmmentesen, a másik javát egészségesen keresve konfliktusban jelen lenni. A szeretetlenség, a harag, a bosszúvágy, az ellenséges és bizalmatlan hozzáállásunk miatt falat építünk mind Isten, mind pedig egymás felé. És a bűnös szív, bűnös működése miatt képtelen vagyunk magunktól rendezni akár Isten felé, akár egymás felé a kapcsolatainkat. Ahogy a rómaiakhoz írt levelében fogalmaz: „Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. Mind elhajlottak...”. Ezért Istennek kellett lépnie. Neki kellett eltüntetni mindent, ami Isten és ember, valamint ember és ember közé állt. A megbékéltetésben pont annak az ellenséges viszonynak a megszűnése érkezik el, amelyet a bűn hozott létre. „Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne”. Ha először hallja valaki, akkor ezt kérdezheti magában: de ki kérte, hogy

ezt tegye? Azt mondjuk rá, hogy igen, igazad van, senki nem kérte Istent erre. Hiszen még arra is vakok vagyunk, hogy meglássuk mennyire menthetetlen a helyzetünk, nem látjuk azt, hogy mi valójában Isten ellenségei vagyunk bűneink miatt és szükségünk van a segítségére még ahhoz is, hogy Hozzá találjunk! De az is lehet, hogy ha először vagy itt azt mondod most magadban, hogy „vajon nem kegyetlen-e ez az Isten, aki arra kényszerítette fiát, hogy meghaljon a bűnös emberért”? Akármilyen hihetetlen, de a Biblia válasza az, hogy Krisztus halálában pont nem Isten kegyetlensége öltött testet, hanem a szeretete. Az Atya szeretetében elküldte a Fiút, hogy a Tőle elidegenedett emberiség Megbékéltetője legyen; és a Fiú megmutatta saját szeretetét mind az Atya, mind pedig az emberek iránt, amikor vállalta a kereszthalált, mert tudta, hogy nincs más út a megbékéléshez! Ha Ő nem rombolja le az Isten és ember közé épült lázadás, engedetlenség, szeretetlenség, bizalmatlanság óriás falát, akkor az ember örökre elválasztva él az igazi békességtől, az igazi szeretettől. Bár mi voltunk Isten ellenségei, mégis Tőle fordult el az Atya, hogy mi örökre jelenlétében, szeretetében élhessünk! Ahogy a lekióban hallottuk: „a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta... .. mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.” Elhordozta a gyalázatot, a kínok kínját, csak azért, hogy azokat, akik valóban bűnösök kegyelmet kapjanak, hogy tiszta lappal léphessenek be az Istennel való kapcsolatba és békében élhessenek Istennel, embertársaikkal és önmagukkal.

Krisztus megtette "mindannyiunkért" azt, amit az emberiség önmagáért nem tudott megtenni: a bűnök büntetését elhordozva hozott békességet, helyreállítva a bűn által megromlott isten-és emberkapcsolatot.

Valójában egy csodálatos csere történt a kereszten és ez volt Pál konfliktuskezelésének titka! A damaszkuszi úton, a haragtól és bosszútól vezérelve, megtapasztalta, hogy saját emberi erőfeszítése zsákutcába jutott: képtelen volt magától mind a zsákutca felismerésére, mind pedig az Istennel és emberekkel való megbékélésre. De, amikor Jézussal találkozott, az egy új kezdetet, új életet (új „drive”-ot) jelentett számára. A gyilkos indulatok helyére megmentő szeretet lépett, a saját igazságszolgáltatás helyére a nagybetűs Igazság lépett. Azzal, hogy Pál átadta élete irányítását Jézusnak, az alapvetően írt át mindent az életében, még a konfliktuskezelési stratégiáját is. Amit a korinthusiaknak tanácsolt, hogy békéljenek meg az Istennel, azt hitelesen eléjük is élte. Először a saját szíve békélt meg Istennel, aztán vált maga is béke-teremtővé. Ezért beszélünk a megbékélés

szolgálatának kiindulópontjáról, az Istennel való megbékélésről először. Mert képtelen békességet teremteni az, akinek a szíve lázad Isten ellen! Amíg a saját igazságodhoz, saját akaratodhoz ragaszkodsz az Ő igazsága, az Ő akarata helyett, addig nem tudod élvezni a békesség áldott gyümölcseit! Haza viheted magaddal azt, hogy tiéd a megbékéltetés szolgálata, hogy követségben kell járnod, de ha a szíved távol van a kereszten kapott ajándéktól - a bűnbocsánat elfogadásától és a megbocsátástól, akkor ugyan hallottál erről a nagyszerű küldetésről - nem fogsz tudni nemhogy követként, de megbékélt emberként sem élni. Először rajtunk, a mi szívünkön kell kezdődnie Isten munkájának! Nekünk kell belátni tehetetlenségünket, elakadásunkat, szívünk menekülését vagy éppen gyilkos indulatát és először nekünk kell elfogadni a kereszten meghirdetett kegyelmet, a számunkra előkészített megbékélést! Csak akkor járhatunk követségben érte, ha magunk is megbékéltünk az Istennel! Csak akkor képviselhetjük Őt követként e világban, ha találkoztunk Vele és az Ő királyságának uralma alatt élünk! A megbékéltetés szolgálata csak következménye lehet az Istennel megbékélt életünknek!

Menjünk tovább és figyeljük meg hogyan lép bele Pál a megbékéltetés szolgálatába a gyülekezet felé, hogyan jár Krisztusért követségben? Nincs időnk végigolvasni az egész második levelet, amit Pál a korinthusiaknak írt, így csak néhány fontos emelek ki. Az első és legfontosabb, hogy Pál a korinthusiakon gyakorolja a követséget. Nem úgy beszél a küldetésről, hogy „fogjuk meg és vigyétek”, hanem maga is mint Isten országához tartozó, Krisztus uralma alatt élő követ beszél hozzájuk. Ezért mind a gyülekezethez való hozzáállását, mind pedig azt, amit és ahogyan mondja meghatározza az, hogy az Ő szíve, gondolkodásmódja Jézus Krisztusé. Először tehát nem csak tanít a követi létről, hanem példaként előttük is áll, hiszen nem személyes sértésként kezeli a kialakult feszültséget és nem szolgálatának megkérdőjelezésén hőzöng a levélben, hanem az egész ügyet a „kereszthez emeli”, onnan szemléli és oda hívja szemlélődésre a gyülekezetet. A nyolcadik részben így emel oda a kereszttel gazdagságához: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” Ahogyan Pál megtapasztalta a kereszten kiáradt kegyelmet, szeretetet, ez határozza meg hozzáállását a korinthusiak felé. „Krisztus szeretete szorongatja”. Ez a szeretet az „annak ellenére is szeretet”, ami nem a nehezekre tekint, nem arra néz, ami elválaszt, hanem arra, Aki megbékéltetett magával és egymással is. Ez a szeretet alázatossá tesz, nem fél kicsinek lenni azért, hogy Krisztus naggyá legyen, sőt tudja, hogy csak Jézus nagyre emelésével születhet meg egyedül a megbékélés csodája. A

negyedik részben ezzel az alázattal írja nekik: „Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgálókat Jézusért”. Mit csinál az őt ért vádakkal kapcsolatban? Nem menekül és nem támad, nem kioktat és nem politikailag korrekt válaszra törekszik, hanem a vádakra úgy ad konkrét válaszokat, hogy a válaszokban is felragyog Krisztus. Így Pál a „harci helyzet felvétele” helyett, levelével mintegy „leül beszélgetni a gyülekezet mellé” és a vádakra való válaszát beépíti az Isten munkájáról való beszédbe, a valódi apostolság ismertetőjegyei közé. Minden válaszával Istenre mutat, az Ő tervét hirdeti meg, amikor abból még nem látszik semmi és az Ő akaratát éli a gyülekezet felé, amikor messze túl lát a konfliktusnál és a megváltás, Istennel való megbékéltsége határozza meg hozzáállásában, mondanivalójában. És végül, de nem utolsó sorban meghatározza az a Királyság, aminek az uralma alá tartozik. Ez pedig felhatalmazottságot jelent számára: tudja kihez tartozik, nem bizonytalanítja el a korinthusiak vádja. Nem mások véleményének tükrében látja és értelmezi magát, hanem egyedül az számít neki, hogy mit tett érte Királya és mit mond róla. Így van bátorsága felszólítani azokat, akik már egyszer igent mondtak az evangéliumra -nem az utcán járókelőknek szól a felszólítás, hanem a megtért keresztyéneknek-, hogy „tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel”. Hitte, hogy ha „egy irányba néznek”, ha szívük ugyanonnan merít, ha ugyanaz a Lélek mozgatja őket, akkor nem különböző nézet, nem a különböző vélemény határozza meg őket, hanem Az, akire együtt néznek fel: Jézus Krisztus. Ez a megbékélés kulcsa Pálnál, de nem elégszik meg azzal, hogy rendeződjön közöttük a konfliktus, hanem túl látva saját ügyükön, Isten ügyét tartja szem előtt és ennek munkálására hívja a gyülekezet tagjait! Bárcsak eljuthatnánk ide, mind személyes, mind pedig gyülekezeti életünkben, hogy túl látva személyes ügyünkön, Krisztusra nézve, az Ő ügyét szolgálva tudnánk megbékélést munkálók lenni, hogy az Ő országa növekedjen még inkább köztünk!

Befejezésül nézzük meg, hogy mit jelentett akkoriban követnek lenni, milyen tisztségre hívja Pál a korinthusiakat? A görög szövegben használt 'presbeutes' kifejezést kétféle megbízású császári követekre használták. Egyrészt azokra, akik császári felhatalmazással a tartományokat igazgatták, másrészt azokra használták, akik különböző joggal felruházva a császár nevében tárgyaltak a leigázott a tartomány lakosaival (megbeszélték a béke feltételeit a legyőzött néppel, egyeztették az új tartomány határait) és másokat a birodalom részévé tehettek.

Tehát a szó elsősorban arra a személyre vonatkozik, aki megbízást kap a császártól. Egyrészt Pál úgy tekintette magát és azokat is, akik már megbékéltek az Istennel, hogy ők olyan követei Jézusnak, akiket Ő maga bízott meg, hatalmazott fel országának munkájára. Emlékezzünk vissza az igehirdetés elején lévő történet egyik főszereplőjére, Gaius Popillius Laenasra, aki azért járhatott sikerrel, mert tudta, hogy kit képvisel, kinek a nevében jár el. Ha bizonytalanok vagyunk, hogy kihez tartozunk, kit képviselünk, akkor hogyan leszünk követek? Ha tetszik, ha nem az életünk valamit vagy valakit képvisel. Lássuk meg a Szentlélek világosságában, ha célt tévesztett a szívünk és a mindennapjainkban sokkal jobban képviseljük a divatot, a trendet, a toleranciát, a rezilienciát, a környezetvédelmet, az egészséges életmódot – és még sorolhatnánk miket - mint Jézus Krisztust. Egyik sem baj, ha jelen van az életünkben. Az a baj, ha keresztyénnek valljuk magunkat és ezeket hangosabban hirdeti az életünk Krisztusnál, hiszen amiről „kiabál az életünk”, az határoz meg, az irány minket, az előtt hódolunk. Tartsunk bűnbánatot, ha ez érint minket és kérjük Jézust, hogy „foglalja el újra életünkben az Őt megillető helyet”.

A presbeute kifejezéssel illették tehát azokat is, akik különleges jogokkal felruházva intézkedtek a becsatolandó tartományok életében. Ennek fényében Krisztus követeként élni a világban azt a kihívást és egyben kiváltságot is jelenti, hogy a Golgotán való megbékélés erejét felmutatva a világban, lehetőségünk van Isten munkájába bekapcsolódni és láthatjuk, ahogy mások Isten országának polgáraivá válhatnak. Nincs felelősségteljesebb pozíció a nagykövetnél. Egy nagykövet mindig idegen országban él. Élete általában más nyelvet beszélő, más hagyományokkal rendelkező és más életmódot folytató emberek között telik. A keresztyén ember életének is ez a valósága. A követ vagy nagykövet, egyszerre hírnök és képviselő. Nem a saját nevében beszél. Nem saját hatáskörében cselekszik. Amit közöl, az nem a saját véleménye vagy igénye, hanem egyszerűen az, amit mondanak neki, vagy amit mondanak neki. De közben megszólal tekintéllyel, ebben az esetben magának Krisztusnak a tekintélyével. Isten ilyen követeken keresztül szólítja meg az embereket. Az Ő nevében felszólítják az embereket, hogy fogadják el a megbékélést. A követek, az őket körülvevő világ meghatározottságában élnek, részt vesznek a világ mindennapi életében és munkájában, de mégsem azt tekintik igazi otthonuknak, hiszen ők a Isten országának polgárai, az eljövendő „új ég és új föld birtokosai”.

Lássuk ma meg, hogy Isten rajtunk kívánja kezdeni a megbékélés munkáját, hogy szeretetéből, kegyelméből merítve tudjuk hirdetni a világra az örömhírt, hogy „Isten az emberért

van és nem ellene! A javát akarja nem pedig halálát!”. Magunktól nem megy... Szükségünk van a Nagy Megbékéltetőre, ha Ő megbékíti a szívünket Istennel, Átala és Benne tudunk eszközök lenni. Ez a szolgálat a megbékéltetés szolgálata, amelyben megtapasztalhatom, hogy az Ő kezét fogva beléphetünk oda, ahol a harag, a sértettség „harctérré alakította a szívet és a gondolatokat”, és általa megszülethet „a fegyverletétel”. Ámen!

(Győriné Vincze Krisztina)